

Arrest

nr. 53 309 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat D. VAN PARYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 23 november 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 20 augustus 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Titova Mitrovica, Kosovo en bent u in het bezit van de Kroatische nationaliteit. Op zeer jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar Slavonski Brod, Kroatië omdat uw vader daar werk had gevonden. Rond 1990 leerde u uw huidige partner

S.T. (O.V. ...) kennen. Enkele jaren later huwde u echter met E.O. en vestigde u zich bij hem in Pula. Hij behandelde u niet goed. Hij dronk veel en sloeg u. Hij is de vader van uw oudste drie kinderen. Vanaf 2000 begon u een relatie met S.T.. Hij woonde echter in Bosnië-Herzegovina. Hij verbleef in periodes van twee, drie maanden bij u en keerde daartussen telkens terug naar Bosnië. Uw wettelijke echtgenoot aanvaardde uw relatie met S. niet. In de periodes dat S. in Bosnië was mishandelde hij u. U kreeg nog twee kinderen van hem. U wilde abortus plegen maar had hiervoor niet de middelen. U hebt samen met S.T. een dochter. U wil uit de echt scheiden van E.O. doch hij weigert dit. De lokale bevolking, zowel de Roma als de Kroaten in Pula haatte en mishandelde u omdat u uit Servië of Kosovo afkomstig bent. Zij stelden dat u niet het recht had om in Kroatië te wonen en dat u er beter aan deed om naar Servië of Kosovo terug te keren. Tevens werd u scheef bekeken omdat u als Roma een relatie hebt met een katholieke Bosniër. Uw kinderen werden frequent geslagen op school en gingen meer niet dan wel. Het gebeurde frequent dat er gedurende de nacht tegen de deur van uw woning geschopt werd en er op vensters geklopt werd. Twee of drie maal vielen gemaskerde mannen 's nachts uw woning binnen. Zij kerfden u met een mes en dreigden ermee uw kinderen en uw huis in brand te steken. Zij sloegen u tot u het bewustzijn verloor. U belde de politie. Zij kwam ter plaatse en stelde een proces-verbaal op. U wees met een beschuldigende vinger naar uw burens. De politie legde hen een boete op voor het schenden van de huisvrede. Toch bent u ontevreden over het optreden van de politie. Één keer begaf u zich naar de hoofdverantwoordelijke van de politie omdat u wilde dat er een einde zou komen aan de mishandelingen. U wilde dat er een proces-verbaal zou opgesteld worden. De politie noteerde uw aangifte en zei dat ze de daders zou oproepen. De hoofdverantwoordelijke stelde u gerust en zei dat er geen problemen meer zouden volgen. Uw situatie verbeterde echter niet. Een koppel Belgische of Franse toeristen die elk jaar in Pula op vakantie kwamen en dat kennis had van uw precare levensomstandigheden stelde voor om u naar Europa te brengen waar u een gelijke behandeling zou krijgen. Zij brachten u en uw kinderen naar België. Onderweg naar België bent u uw Kroatische identiteitskaart, uw paspoort en deze van uw vier kinderen verloren. Op 23 november 2009 kwam u in België aan en diende u hier een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Uw partner S.T. kwam op 11 januari 2010 in België aan en vroeg op 21 januari 2010 asiel aan.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde aan de hand waarvan uw identiteit en uw nationaliteit kunnen worden vastgesteld (CGVS I, blz. 2). Bovendien legde u hierover weinig eensluidende en bijgevolg dan ook weinig geloofwaardige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u de Servische nationaliteit te bezitten (DVZ, verklaring, vraag 6) en uw nieuw Servisch paspoort verloren te hebben (DVZ, verklaring, vraag 21). Op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u enkel en alleen het Kroatische staatsburgerschap te bezitten (CGVS I, blz. 1, 2). U zou echter uw Kroatische identiteitskaart, uw paspoort en deze van uw vier kinderen onderweg naar België zijn verloren (CGVS I, blz. 2). Daar uw verklaringen over uw reisweg bezwaarlijk coherent te noemen zijn, is deze uitleg weinig overtuigend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u 300 euro aan een smokkelaar betaald te hebben en samen met een ander koppel, wiens taal u niet begreep, in een camionnette naar België gereisd te zijn (DVZ, verklaring, vragen 33 en 34). Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal zei u echter dat een koppel franssprekende toeristen u naar België bracht. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken zei u dat u het niet over uw hart kon krijgen dat zij u gratis naar België brachten (CGVS II, blz. 8). Deze uitspraak is maar weinig plausibel en biedt evenmin verduidelijking waarom u in eerste instantie over een smokkelaar sprak. Verder gaf u aan de Kroatische gezondheidsboekjes van u en uw kinderen bij u in België te hebben en deze ook voorgelegd te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, blz. 2). Echter, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal, legde u hiervan zelfs maar een kopie neer. In de oproepingsbrief die u voor elk van beide gehoren op het Commissariaat-generaal ontving, staat bovendien uitdrukkelijk vermeld uw reis- en identiteitsdocumenten evenals elk ander stuk ter staving van uw asielaanvraag mee te brengen. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Daarnaast moet worden gewezen op een aantal ernstige tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw partner. Zo is het zeer opmerkelijk dat u in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebt gerept over uw huidige partner S. T.. Als reden voor dit nalaten haalde u aan dat men u gezegd had dat het een kort gehoor was, dat u alles zou kunnen uitleggen op het Commissariaat-generaal, dat u moe was van het lange wachten en dat u de zaken niet wilde compliceren door twee vaders van uw kinderen te vermelden (CGVS II, blz. 2). Gezien u beweerde sedert 2000 samen te wonen met S.T. en hij de vader is van uw jongste dochter, en als dusdanig wel degelijk zeer relevant is om te vermelden in

uw verklaringen over uw familiesamenstelling, is uw uitleg geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 9 juni 2010 tot tweemaal toe nooit in Bosnië geweest te zijn (CGVS I, blz. 4). Tijdens uw volgende interview op 7 juli 2010 beweerde u er, voor zover u het zich herinnerde, één keer, heel lang geleden geweest te zijn (CGVS II, blz. 3). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met de verklaringen van uw partner, met name dat u vier of vijf jaar terug één of tweemaal op bezoek was gekomen in Bosnië (CGVS S.T. I, blz. 12), beweerde u plots veel last te ondervinden van stress en u zelfs dingen van een jaar terug niet te herinneren (CGVS I, blz. 3). Aan deze uitleg kan geen waarde gehecht worden, aangezien uw verklaringen ook op andere essentiële punten tegenstrijdig zijn aan de verklaringen afgelegd door uw partner. Daar waar u stelde dat uw wettelijke echtgenoot, E.O., een Roma is, geboren en nog steeds woonachtig in Pula, en in het bezit is van de Kroatische nationaliteit (CGVS II, blz. 2, 3), beweerde uw partner eerst dat hij een Slavische moslim is en daarna dat hij een Roma is met de Bosnische nationaliteit en ergens in de buurt van Gradacac, Bosnië-Herzegovina, woont (CGVS S.T. I, blz. 4). Erop gewezen dat u verklaarde dat E.O. in Pula woont, stelde uw partner dat hij daar ook wel kwam omdat hij daar familie had (CGVS S.T. II, blz. 1). Deze uitleg vermag niet deze manifeste tegenstrijdigheid te verhullen. Dit alles maakt dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden omtrent uw familiale situatie.

Ook bij uw beweerde problemen met uw burens in Kroatië kunnen een aantal bemerkingen geplaatst worden. Zo gaf u aan dat u steeds door dezelfde mensen, met name uw burens, werd uitgescholden, geïntimideerd en mishandeld. U beweerde hun namen niet te kennen (CGVS II, blz. 6), hetgeen weinig aannemelijk is. Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn van hun identiteit. U stelde namelijk dat zij een boete opgelegd kregen voor huisvredebreuk en dat de politie, nadat u klacht ging neerleggen bij de hoofdverantwoordelijke van de politie, u meedeelde dat zij de daders zouden oproepen (CGVS II, blz. 5, 6). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw partner, gevraagd naar waarom u concreet uit Kroatië bent vertrokken, het enkel heeft over mishandelingen in algemene termen, zijnde intimidaties en scheldpartijen, doch geen melding maakt van de nachtelijke invallen met geweld van gemaskerde personen (CGVS S.T. I, blz. 14, 15). U stelde dat dat dit twee of drie keer gebeurde en dat u toen ondermeer geslagen en met een mes werd gekerfd. Ook zou u toen het bewustzijn verloren hebben. Ofschoon uw partner hierbij niet altijd aanwezig was, zou dit ook voorgevallen zijn toen hij wel aanwezig was (CGVS II, blz. 5). Dat hij een dergelijk zwaarwichtig incident niet vermeldt, zet de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling. Verder verklaarde uw partner dat u slechts één keer de politie hebt gecontacteerd (CGVS S.T. I, blz. 14), terwijl uit uw verklaringen duidelijk naar voren komt dat u zich herhaaldelijk tot de politie heeft gewend (CGVS II, blz. 5, 6).

Wat er ook van zij, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u met betrekking tot uw problemen met uw burens in Kroatië niet terecht kon voor hulp of bescherming bij de autoriteiten. U verklaarde dat de inbrekers in uw woning een boete opgelegd kregen voor huisvredebreuk (CGVS II, blz. 6). Daaruit blijkt dat de politie wel degelijk heeft opgetreden. U stelde voorts de politie vaak gebeld te hebben tot zij op gegeven ogenblik niet meer wilden langskomen. Dan zou u zich tot de hoofdverantwoordelijke van de politie gewend hebben opdat uw mishandelingen eindelijk zouden ophouden. Luidens uw verklaringen werd hiervan nota genomen en zei de politie u dat zij de daders zou oproepen (CGVS II, blz. 6). Opnieuw blijkt dat zij uw klacht wel degelijk ernstig heeft genomen en zij zich geëngageerd heeft om deze te behandelen. U tastte evenwel in het duister omtrent het verdere verloop hiervan. U nam echter niet de moeite om hier verder naar te informeren (CGVS II, blz. 6).

Tot slot kan er nog worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen. U heeft niet aangetoond dat u, teneinde verdere problemen met uw burens en andere personen in Pula te vermijden, uw leven niet in een andere deel van Kroatië zou kunnen voortzetten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk beantwoordt aan de criteria van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Zij voert tevens de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over de voorwaarden om te voldoen aan artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève stelt verzoekster dat zij weldegelijk wordt

vervolgd wegens het behoren tot de Roma-minderheid. Zij vreest dat haar echtgenoot E.O. en de andere Roma's en Kroaten, indien zij en haar kinderen terugkeren, hen zullen belagen en bedreigen. Zij werd door onbekenden in haar huis overvallen en bedreigd met de dood. Bovendien wordt de Roma-minderheid in Kroatië structureel achtergesteld en gediscrimineerd. Daarenboven "*pikken de Roma zelf niet dat een Roma een relatie heeft met een niet-Roma, zeker niet met een katholieke Bosniër*". Verzoekster kan bijgevolg bij niemand terecht in Kroatië. De Roma in Kroatië en de Kroaten zelf nemen het niet dat zij, als Roma, afkomstig van Kosovo in Kroatië woont en een relatie heeft met een katholieke Bosniër. Verzoekster heeft beroep gedaan op de politie maar zij kan niet rekenen op de bescherming van de overheid.

2.2 De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet waardoor de aangevoerde schending van voormeld artikel juridische grondslag mist.

Vervolgens merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

In casu werd vastgesteld door de commissaris-generaal dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit; dat zij tegenstrijdige verklaringen gaf in verband met de begeleiders van de reisweg; tevens tegenstrijdige verklaringen gaf in verband met haar familiale situatie en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar problemen. De commissaris-generaal leidt uit het relaas van verzoekster af dat het weinig geloofwaardig is. Bovendien maakte verzoekster niet aannemelijk dat zij voor hulp en bescherming niet bij haar autoriteiten terecht kon. Ten slotte blijkt uit de aard van verzoeksters problemen niet dat zij het lokale niveau overstijgen. Verzoekster heeft niet aangetoond haar leven niet in een ander deel van Kroatië te kunnen voortzetten.

A. Verzoekster betwist dat het niet geloofwaardig zou zijn dat zij de Servische en Kroatische nationaliteit heeft. Bovendien betwist zij dat het niet geloofwaardig zou zijn dat zij door Franssprekende toeristen naar België werd gebracht.

Verzoekster stelt dat zij op zeer jonge leeftijd is verhuisd van Titatova Mitrovica, Kosovo naar Kroatië. Zij heeft dus beide nationaliteiten. Zij heeft haar identiteitsdocumenten onderweg verloren. Verzoekster heeft inderdaad eerst over een "smokkelaar" gesproken omdat zij tijdens het eerste interview bang was dat de Franssprekende toeristen die haar hadden geholpen, zouden worden gearresteerd. Bij aankomst is verzoekster zich gaan aanmelden bij DVZ als asielzoeker. Op dat ogenblik wordt er een beperkt aantal vragen gesteld. Het doel van de vragenlijst is te achterhalen wie de persoon is, vanwaar zij afkomstig is en waarom zij gevlucht is. Voorafgaand werd aan verzoekster medegedeeld dat zij slechts de grote lijnen van haar verhaal diende te geven. Verzoekster heeft gedaan wat haar was opgedragen

en dit wordt haar nu verweten. Verzoekster betwist uitdrukkelijk de Kroatische gezondheidsboekjes van haar en haar kinderen niet te hebben overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift verklaart dat zij de Servische en Kroatische nationaliteit heeft en bijgevolg twee nationaliteiten, blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster heeft zelfs op geen enkel moment tijdens de opeenvolgende verklaringen aangehaald dat zij zowel de Servische als de Kroatische nationaliteit heeft. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de Servische nationaliteit bezit (stuk 15, "verklaring", vraag 6 en stuk 14, vragenlijst CGVS, p.1). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster daarentegen uitdrukkelijk de Kroatische nationaliteit te bezitten (stuk 8, gehoorverslag CGVS I, p.1). Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk geen andere nationaliteit te bezitten dan de Kroatische en dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar misschien niet goed had begrepen (stuk 8, gehoorverslag CGVS I, p. 2). De bewering dat zij over twee nationaliteiten beschikt, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen niet.

Verzoekster betwist niet dat zij eerst over een smokkelaar sprak en nadien over Franssprekende toeristen die haar naar België hebben gebracht. In haar verzoekschrift verklaart zij deze tegenstrijdigheid omdat zij bang was voor represailles tegen deze toeristen. Deze verklaring kan niet worden bijgetreden nu verzoekster niet verduidelijkt waarom zij op het CGVS dit risico niet meer van belang vond en het plots wel nodig vond om de 'waarheid' te vertellen. Ook verzoeksters verklaring dat het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, vermag geenszins de tegenstrijdigheden te weerleggen. Ongeacht de duur van een gehoor dient verzoekster van bij de aanvang van de asielpprocedure haar relaas waarheidsgetrouw en op een coherente wijze weer te geven aan de verschillende asielinstanties. Bovendien kan het feit dat zij slechts 'zeer kort' haar reis naar België mocht uiteen zetten, geen verklaring bieden voor het feit dat zij voor de asielinstanties totaal andere versies van de feiten heeft uiteengezet.

Waar verzoekster formeel bevestigt de gezondheidsboekjes van haar en haar kinderen te hebben overgemaakt aan de asielinstanties, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier geen enkele aanwijzing in die zin blijkt. Uit het gehoorverslag DVZ blijken geen documenten te zijn overgemaakt (stuk 15, vraag 20). Bovendien heeft verzoekster het document "ontvangstbewijs" ondertekend waarin wordt bevestigd dat geen documenten werden overhandigd door verzoekster. Uit het gehoorverslag op het CGVS blijkt dat verzoekster verklaarde de gezondheidsboekjes van haar en haar kinderen "*thuis*" te zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, p. 1). Met "*thuis*" doelt verzoekster in Pula.

B. Verzoekster betwist dat het verdacht zou zijn tijdens haar eerste interview niets verteld te hebben over haar partner T.S. Zij betwist dat er weinig geloof wordt gehecht aan haar familiale situatie.

Opnieuw verwijst verzoekster naar de omstandigheden van haar aankomst op Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij heeft gedaan wat haar was opgedragen en haar nu wordt verweten. Bovendien was zij "*angstig*" dat DVZ haar relatie met T.S. zou kwalijk nemen. Daarenboven was zij bevreesd dat DVZ contact zou opnemen met haar echtgenoot E.O. die haar vervolgens zou komen opzoeken. Zij is immers nog steeds gehuwd met E.O.

Opnieuw merkt de Raad op dat haar verklaring; met name haar angst dat haar relatie met T.S door de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden kwalijk genomen, geen verduidelijking biedt waarom zij voor het Commissariaat-generaal hiervoor niet meer bevreesd was en het wel nodig vond om de 'waarheid' te vertellen. Waar verzoekster stelt dat zij bevreesd was dat DVZ contact zou opnemen met haar echtgenoot E.O die vervolgens haar zou komen opzoeken, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster van bij aanvang van haar asielaanvraag de naam en verblijfsgegevens van haar echtgenoot E.O. heeft vermeld. De Raad merkt nogmaals op, dat op verzoekster de verantwoordelijkheid rust om, van bij aanvang en voor alle asielinstanties, op een duidelijke en coherente manier alle elementen te vermelden die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit het land van herkomst. Dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor slechts 'kort' haar relaas kon uiteenzetten, verklaart niet waarom zij op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere versie geeft van haar familiale situatie en geen melding heeft gemaakt van haar relatie met T.S. die vader is van één van haar kinderen. Verzoeksters poging om de vastgestelde ongerijmdheden betreffende haar familiale situatie uit te leggen, volstaan niet om deze te rechtvaardigen.

C. Verzoekster betwist dat het verdacht is de namen van haar burens die haar belaagden niet te kennen en dat zij geen bescherming kon vinden bij de autoriteiten.

Opnieuw verwijst verzoekster naar haar vrees dat de DVZ contact zou opnemen met deze burens en haar zouden vinden. Zij stelt weldegelijk meermaals bij de autoriteiten te zijn geweest die nooit adequaat optraden. Door alle Kroaten, alsook de autoriteiten, werd haar verweten dat zij en haar kinderen Roma zijn en afkomstig zijn van Kosovo. Een verhuis binnen Kroatië zou hieraan niets hebben veranderd omdat alle Roma in Kroatië op dezelfde manier worden behandeld.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd werd met het vermelden van de namen van haar burens, doch wel tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, p. 6). Bovendien verklaarde zij uitdrukkelijk de namen niet te kennen terwijl zij thans in haar verzoekschrift aangeeft de namen wel te kennen maar uit vrees voor represailles de namen niet durfde te zeggen.

Waar verzoekster betoogt dat de autoriteiten nooit adequaat optraden, motiveert de commissaris-generaal in de beslissing hieromtrent het volgende: *“Wat er ook van zij, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u met betrekking tot uw problemen met uw burens in Kroatië niet terecht kon voor hulp of bescherming bij de autoriteiten. U verklaarde dat de inbrekers in uw woning een boete opgelegd kregen voor huisvredebreuk (CGVS II, blz. 6). Daaruit blijkt dat de politie wel degelijk heeft opgetreden. U stelde voorts de politie vaak gebeld te hebben tot zij op gegeven ogenblik niet meer wilden langskomen. Dan zou u zich tot de hoofdverantwoordelijke van de politie gewend hebben opdat uw mishandelingen eindelijk zouden ophouden. Luidens uw verklaringen werd hiervan nota genomen en zei de politie u dat zij de daders zou oproepen (CGVS II, blz. 6). Opnieuw blijkt dat zij uw klacht wel degelijk ernstig heeft genomen en zij zich geëngageerd heeft om deze te behandelen. U tastte evenwel in het duister omtrent het verdere verloop hiervan. U nam echter niet de moeite om hier verder naar te informeren (CGVS II, blz. 6).”* Blijkens de bestreden beslissing, afgeleid uit verzoeksters verklaringen tijdens de gehoren en in overeenstemming met de stukken van het dossier, toont verzoekster aldus niet aan dat zij voor hulp of bescherming zich niet kon wenden tot de autoriteiten. Het feit dat verzoekster niet de moeite nam om zich verder te informeren bij de politie over de behandeling van haar klachten, doet overigens afbreuk aan de ernst van haar ingeroepen vrees.

Verzoekster poneert dat een verhuis geen oplossing biedt omdat alle Roma in Kroatië op dergelijke manier worden behandeld doch zij laat na haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Het uiten van een loutere bewering, zonder concrete elementen aan te brengen, volstaat niet om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door verzoekster, kon de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan *“van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming”*.

Verzoekster stelt dat zij minstens gerechtigd is op het subsidiair beschermingsstatuut omdat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer zij terugkeert naar Kroatië, zij en haar kinderen een reëel risico lopen op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen stellen.

2.4 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster wellicht de schending bedoelt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien zij uitdrukkelijk de toepassing vraagt van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook voor de subsidiaire bescherming wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekster laat bovendien na in haar verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom zij in

aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Bovendien blijkt uit de bespreking onder het eerste middel dat verzoekster het motief in de beslissing dat zij niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Kroatische autoriteiten, niet weerlegt. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Er werd geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt ook op dit punt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN